

Олександр ЧУДНОВСЬКИЙ
доцент кафедри
адміністративно-правових
дисциплін та публічного управління
Дніпровського державного
університету внутрішніх справ
(м. Дніпро, Україна),
кандидат юридичних наук

ВЗАЄМОДІЯ ТЕРИТОРІАЛЬНИХ ГРОМАД З МІЖНАРОДНИМИ ДОНОРАМИ ЩОДО ГУМАНІТАРНОЇ ТА ВОЛОНТЕРСЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ В ОСОБЛИВИЙ ПЕРІОД

Взаємодія територіальних громад з волонтерськими організаціями та міжнародними донорами в умовах воєнного стану становить собою багаторівневу систему партнерств, спрямовану на мобілізацію ресурсів для надання допомоги населенню, відновлення інфраструктури та підтримки соціальної стабільності. У територіальних громадах ця взаємодія реалізується через укладання угод, спільне планування проєктів та обмін інформацією, де громади виступають як локальні координатори, адаптуючи зовнішню допомогу до конкретних потреб. Волонтерські організації, такі як місцеві фонди чи національні мережі, інтегруються в громадські структури через надання експертизи та ресурсів, тоді як міжнародні донори, включаючи ООН, ЄС чи неурядові фонди, забезпечують масштабні поставки. Така взаємодія дозволяє громадам розширювати можливості, наприклад, через отримання грантів на евакуацію чи медичну допомогу, з акцентом на прозорість та звітність. У воєнний період взаємодія набуває стратегічного характеру, де територіальні громади координують логістику, забезпечуючи безпеку поставок та розподіл ресурсів у зонах ризику. Загалом, ця система перетворює громади на активних учасників глобальної мережі підтримки, де волонтерські організації та донори доповнюють локальні зусилля, формуючи стійкі моделі співпраці.

Взаємодія з волонтерськими організаціями на рівні територіальних громад базується на спільних проєктах, де громади надають інфраструктуру, таку як приміщення для центрів допомоги чи доступ до баз даних населення, а організації забезпечують волонтерів та ресурси. У таких проєктах акцент робиться на спеціалізації, наприклад, коли волонтерські організації фокусуються на психологічній підтримці, а громади координують розподіл матеріальної допомоги. У воєнний стан ця взаємодія включає ризикові аспекти, де громади забезпечують безпеку волонтерів через співпрацю з військовими, а організації надають тренінги з першої допомоги. У територіальних громадах, особливо в деокупованих регіонах, взаємодія проявляється через створення спільних команд для відновлення, де волонтери залучаються до будівництва тимчасового житла чи очищення територій. Крім того, громади використовують волонтерські мережі для мобілізації місцевих жителів, перетворюючи пасивних отримувачів на активних учасників, що посилює соціальну згуртованість. Така взаємодія також передбачає фінансову підтримку, де організації передають кошти громадам для локальних ініціатив, з контролем через спільні аудити. У громадах з етнічною різноманітністю взаємодія адаптується до культурних особливостей, забезпечуючи інклюзивність допомоги [1, с. 192].

Співпраця з міжнародними донорами реалізується через офіційні канали, де територіальні громади подають заявки на гранти, деталізуючи потреби в звітах та планах, а донори надають ресурси у формі вантажів чи фінансування. У воєнний період ця взаємодія посилюється через гуманітарні коридори, де громади координують прийом допомоги, забезпечуючи її розподіл у прифронтових зонах. Наприклад, донори, такі як Червоного Хреста чи європейські фонди, співпрацюють з громадами для організації медичних місій, де локальні структури надають дані про вразливі групи. У територіальних громадах взаємодія включає моніторинг проєктів, де донори проводять оцінки, а громади звітують про використання ресурсів для збереження довіри. Крім того, громади залучають донорів до довгострокових програм, таких як відновлення освіти чи економіки, адаптуючи міжнародні стандарти до національних реалій. Така співпраця сприяє трансферу знань, де донори надають експертизу в логістиці, а громади діляться локальним досвідом [2, с. 231].

Інтеграція волонтерських організацій та міжнародних донорів у територіальні громади відбувається через платформи обміну, де створюються спільні бази даних для координації ресурсів та уникнення дублювання. У таких платформах громади надають інформацію про потреби, волонтерські організації пропонують послуги, а донори фінансують ініціативи. У воєнний стан платформи забезпечують оперативність, дозволяючи реагувати на зміни ситуації через онлайн-моніторинг. У територіальних громадах ця взаємодія проявляється в спільних тренінгах, де волонтери навчаються стандартам донорів, таким як прозорий облік. Крім того, громади координують логістику, забезпечуючи доставку від донорів через волонтерські мережі. Така інтеграція сприяє стійкості, де громади розвивають власні потужності для майбутніх викликів [3, с. 67].

Взаємодія також включає формальні угоди, де територіальні громади укладають меморандуми з волонтерськими організаціями та донорами, фіксуючи зобов'язання, терміни та механізми контролю. У воєнний період угоди враховують ризики, передбачаючи альтернативні плани на випадок перерв у поставках. У громадах такі угоди дозволяють масштабувати допомогу, наприклад, від локальних акцій до регіональних програм відновлення. Крім того, взаємодія сприяє залученню громадськості, де організації та донори проводять кампанії для мобілізації місцевих ресурсів. У територіальних громадах з обмеженими можливостями угоди забезпечують технічну підтримку, таку як обладнання від донорів для волонтерів [4, с. 286].

Таким чином, взаємодія територіальних громад з волонтерськими організаціями та міжнародними донорами в умовах воєнного стану формує ефективну систему партнерств, що посилює локальну стійкість через спільні проекти, платформи та угоди.

1. Глинська Л., Глебова Н., Андрющенко О. Етнічна єдність багатокультурної мелітопольської громади як маркер національного спротиву війні. *Українознавчий альманах*. 2023. Вип. 33. С. 189–194.

2. Спіріна Т., Лехолетова М., Лях Т. Гуманітарні програми допомоги вразливим групам населення в умовах воєнного часу в Україні. *Науковий вісник Ужгородського університету. Серія «Педагогіка. Соціальна робота»*. 2025. Вип. 1 (56). С. 228–233.

3. Саган О., Гарат І. Концептуальні питання та етапи становлення військового капеланства у незалежній Україні. *Філософська думка*. 2023. № 1. С. 59–74.

4. Панькова О. В., Касперович О. Ю. Український волонтерський рух в умовах збройної російської агресії в контексті національних та глобальних викликів і можливостей післявоєнного відновлення країни. *Журнал європейської економіки*. 2022. Т. 21. № 3 (82). С. 277–294.

Євгеній ЗОЗУЛЯ

викладач кафедри криміналістики
та судової експертології ННІ № 1

Еміль ПРИСЯЖНЮК

курсант ННІ № 1
Харківського національного
університету внутрішніх справ
(м. Харків, Україна)

ІНТЕРПОЛ ТА ЄВРОПОЛ: ГЛОБАЛЬНІ КОМУНІКАТИВНІ ІНСТРУМЕНТИ ВІТЧИЗНЯНИХ ПРАВООХОРОНЦІВ В УМОВАХ ВІЙНИ

Сучасна злочинність давно вийшла за межі національних кордонів. Транснаціональні угруповання швидко адаптуються та використовують новітні технології. Це вимагає від правоохоронних органів різних держав не лише швидкої реакції, а й постійної та тісної взаємодії. Сьогодні оперативний обмін інформацією – це базовий інструмент для успішного розслідування.

Саме тут ключову роль відіграють міжнародні криміналістичні бази даних, зокрема системи Інтерполу та Європолу. Вони працюють не просто як цифрові архіви для зберігання інформації, а як повноцінні інструменти глобальної комунікації. Завдяки цим платформам слідчі, дізнавачі та експерти з різних країн можуть у режимі реального часу перевіряти дані про підозрюваних осіб, викрадений автотранспорт, зброю чи втрачені документи.